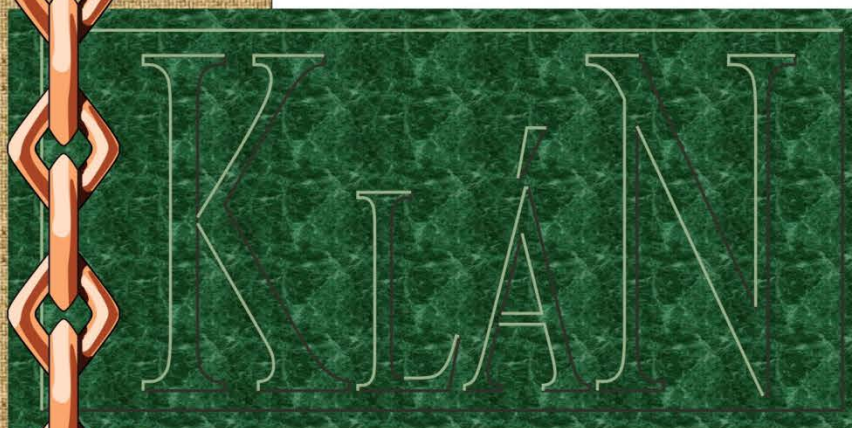

A Neragránus lovagrend

„Neragra és az Út!”

Megalakulás

Neragra vára a Felföld északi határán, a Szent Elster-, másnéven Arraezi-hágóban áll; a Therrosa és Gorranó tartományokat, ezáltal közvetve Shadont és a Felföldet összekötő egyik legfontosabb útvonalat ellenőrzi. Nyilvánvaló tehát, hogy sem a triatos, sem a fejedelem számára nem közömbös, ki uralja; épp ezért mindjünknek súlyos fejfájást jelentett, mikor – Pyarron szerint 3268-ban – a lázadókként és eretnekeként számon tartott, az isteni és fejedelmi törvényeket egyaránt megvető Darna-Olite család árulás folytán hatalmába kerítette.

„...A kiváló fejedelem, haragra gerjedvén, tüstént harcra hívta lovagjait, és ostrom alá vette a lázadókat. Ámbár emberei hősiesen harcoltak, és többször is derék rohamot intéztek a magasba nyúló falak ellen, miközben az istentelenek számolatlan nyilat, dárdát és követ szórtak rájuk, mégis a legkiválóbb lovagok, a tartomány legjobb férfiúi közül annyian elesetek vagy sebet szereztek, hogy a fejedelem dolgavégezetlen volt kénytelen távozni, és az oly nagy és fontos vár az eretnekek kezén marad, csúfságra.

Alig tért meg palotájába, és tartott udvart tartománya lakosai számára, előállt egy ifjú, jóhírű családból származó, ámbár vagyontalan lovag,

név szerint Adzone ves Osorio, ki alázatosan ura engedelmét kérte, hogy fogadott lovagtestvéreivel a Neragrát tartó lázadókat megrohanhassa. A fejedelem igen megörült a bátor ifjú szavainak, és tanácsai és vendégei jelenlétében az ifjúnak ígérte a várát, amennyiben valamely módon meg tudja azt szerezni, káplánja pedig Urunk áldását kérte a küldetésre, és felmentette úgy az ifjút, mint társait az eretnekek és lázadók vére alól.

Az ifjú Adzone ekkor összehívta társait, hozzá hasonló ifjú, bátor lovagokat, jónevű családokból való másod- s harmadszülötteket, kopott ruhájúakat, kiknek vagyona nem volt több, mint lovuk és fegyverzetük, becsületük és bátorságok, valamint Urunkba vetett rendíthetetlen hitük. Tizenhat lovag gyűlt össze akkor, s tett esküt Adzone kezébe; csupán tizenheten voltak, kik kilovagoltak észak felé.

Amikor a várhoz értek, a falakon lévő lázadók, látván csekélyke számukat, gúnyos szavakkal illették őket, és elbizakodottságukban pöffeszkedve nem zárták be a várkaput; pedig meg van írva, hogy 'elbizakodottá teszem ellenségeidet, és a kezedbe adom őket'. A tizenhét lovag, Urunkhoz imádkozva, belovagolt hát az udvarra, és fennhangon szólították a védőket, hogy hódoljanak meg, vagy álljanak ki fegyvereik ellen. Az eretnekek akkor rájuk rontottak, ám a lovagok karjait

isten erőt töltötte meg; bár félelmetes túlerő szorította őket, mégis győzelmet arattak. A rettentő tusakodás végeztén az istentelenek közül egy sem volt, ki fejét emelte volna; igaz, a lovagok közül is csupán csak kilenc marad. Ekkor az ifjak térdre borulva adtak hálát Urunknak, és imádkoztak halott társaikért, utána pedig birtokokba vették Neragra várát a tartomány minden lakosának nagy örömére. Történt pedig ez Szent Ariella havának negyedik napján, mely nap mindazóta a neragránus lovagok legfontosabb ünnepe...”

Így szól a krónika. A valóság persze, ahogy ez lenni szokott, valamivel kevésbé hősies, bár még mindig dicsőséges: egyfelől a P. sz. 3269 tavaszán, közvetlen az olvadás után érkezett tizenheteket elkísérték családjaik csatlósai is, másrészt a Darna-Olite fegyveresek zöme, hírt kapva egy állítólag ellenük készülő nagyobb therrosai haderőről, már korábban elmenekült. Adzonének és társainak a várát nem, csak az öregtoronyt kellett megrohanniuk; a nyolc lovag – és a krónikában nem említett több tucat csatlós – halála is jelzi, hogy ez is embert próbáló feladat volt. Az pedig, hogy a támadás a fejedelem tudtával és engedélyével történt, s hogy ő az ifjaknak ígérte volna a várát, a krónikás kegyes hazugsága csupán. Adzone és bajtársai, ahogy a krónika is elismeri, nem számíthattak örökségre; számukra ez volt az egyetlen lehetőség arra, hogy maguknak birtokot szerezzenek. Amit tettek, önhatalmúlag tettek; s bár a Darna-Oliték megbüntetése a fejedelem örömére szolgált, az már kevésbé tetszett neki, hogy az ifjak – finoman szólva – vonakodtak a vár átadásától. Sorra érkeztek Neragra alá az ingerült fejedelmi követek, utóbb kisebb seregek is; ám harcra végül nem került sor, és a fejedelem – és Shadon – is belenyugodott a status quoba.

Neragra és környéke tehát Adzone és nyolc lovagtársa jogos birtoka lett. Mivel pedig nem látták nemhogy célravezetőnek, de még megoldhatóknak sem, hogy kilencük között e birtokot felaprózzák, megtanácskozták a dolgot, és úgy döntöttek, megújítva korábbi esküjüket, bajtársi társaságukat valódi lovagrenddé formálják. Adzone, akinek képzeletét ezidőtájt teljesen betöltötte a nagy hírű shadoni lovagok és lovagrendek iránti rajongás (kevés helyet hagyván holmi fejedelem iránt érzett hűségnek meg vallásos buzgalomnak), egyetlen könyvvel bírt, a Kék Pajzs lovagrend statútumának egy, a sok forgatástól elrongyolódott szélü

példányával; ennek alapján készítették el az ifjak saját szabályzatukat. A lovagrend feladata adta magát: a hágó és az azon átkelők védelme. A Neragránus Lovagrend – teljes nevén az Utazók védelmére felesküdtött neragrai domvikiánus lovagrend – megszületett.

Történet

Az első idők kemény harcokkal teltek, mivel az immár évtizedes folyamatos belső háborúságok miatt az egész Felföldön elszaporodtak a volt zsoldosokból, mindenféle földönfutókból és csavargókból verbuválódott haramiák csoportjai, továbbá a nemesek egy része is szembeszegült a meggyengült fejedelmi hatalommal. A neragraiak előbb a környékbeli rablók ellen indítottak kíméletlen hajtóvadászatot; mondják, az első néhány évben bárhol is járt valaki az arraezi úton, mindenképp látott legalább egy felakasztott latrot. A rákövetkező években a rend fegyveresei, néha magukban, néha kisebb fejedelmi csapatoktól támogatva, sorra megrohanták és elfoglalták az utazókat sarcoló rablólovagok erősségeit is.

Adzone csodálatos gyorsasággal vált könnyűszívű kóborlovagból könyörtelen fanatikussá, és majdnem végveszélybe sodorta a fiatal, még kellőképpen meg nem izmosodott lovagrendet. A rokonok talán már az sem tűrték volna el, hogy Adzone lefejeztesse vagy felakasztassa az elfogott rablólovagokat – elvégre az útonállás bűne megfoszt a nemességtől -, ám a karóba húzások a családok becsületére törtek. Vagy kéttucatnyi familia esküdtött vérbosszút Neragra ellen; a lovagoknak hamarosan az életükért kellett küzdeniük.

Mivel ősi szokás szerint a régi és új rendtagok rokonsága is beavatkozott a vérbosszúba, a háborúság közel három emberöltőn át dühöngött, jóval Gorrano határain is túlterjedve. Igaz, hamar belesimult a vérbosszúk átláthatatlan szövevényébe, amelyet a Felföld nemessége megszületése óta vívott. A harcoknak a negyedik ronella-gellai szent hadjárat vetett véget, amikor is Gorrano nemesi családjainak több mint kétharmada teljesen elvérzett.

A rákövetkező évszázadok viszonylagos nyugalomban teltek, a rend birtokállománya éppúgy gyarapodott, mint becsülete és hírneve. A lovagok vitézségének és példamutató életvitelének híre szép számmal vonzotta az észak-gorranói nemesifjakat; az arraezi útnál biztonságosabbat pedig nem is lehetett álmodni a Felföldön.

Amikor a Főatya áldásával zászlót bontott a rosszemlékű hatodik ronella-gellai szent hadjárat, a neragránusok nagymestere a shadoni sereghez csatlakozva vezette délre lovagjait. A hadjárat a shadoni had teljes felmorzsolódásával ért véget, a dicső seregnek csupán szánalmas töredékei tértek vissza az északi tartományba. A neragránusok is sorra elhullottak a rajtaütésekben, a nyakas hegylakókkal vívott összecsapásokban. A nagymester és legkiválóbb lovagtársai a szörnyű nierrodes-ovayai csatában estek el, de már csak azután, hogy zászlajukat kitűzték a feketerendiek három rendházának a kapujára. A Feketerendek vérbosszú fogadtak, és visszavágásuk sem késett soká: seregeik a rákövetkező télen szinte ellenállás nélkül lovagoltak át a legyengült és kivérezett Gorranón, és hamarosan csóvát vetettek a Neragra és Arraez közötti útházak mindegyikére. A feketerendiek nem kíméltek senkit és semmit, vérbe és tűzbe borították a Neragra környéki falvakat. Olvadáskor esett el a lerombolt város közepén álló arraezi rendház, a megmaradt maréknyi lovag azonban kétségbeesett hősiességgel védekezett Neragra falain. A vár egy újabb éven át kitartott – ebben persze szerepe volt a feketerendiek fogatkozó lelkesedésének és készleteinek éppúgy, mint a felprédált falvak hegyekbe menekült, konok férfijai folyamatos rajtaütéseinek. Végül a hirtelen összeszedett második, a korábinál lényegesen gyengébb shadoni seregnek sikerült meghátrálásra kényszerítenie a feketerendieket, és a Felföld északi részén helyreállítani a viszonylagos shadoni uralmat.

A rendnek is sikerült talpra állnia. Shadon méltánylását nem csupán a mindenkori nagymester birodalmi határbárai címe, a kitüntetések és dicséző levelek, hanem a Neragrába küldött arany, fegyverrel teli szekerek, különféle mesteremberek is kifejezték. A túlélők visszatértek, a házak idővel újjáépültek. A rend is tanult a hibából, azóta sosem kockáztatják fegyveres erejüket Neragrától távol. Az egyéves ostrom kiállása a gorranóiak szemében is öregbítette a neragránusok hírnevét: sorra érkeztek és érkeznek a dicsőségre szomjas másod-, harmad- vagy sokadszülött nemesifjak Neragra kapuihoz.

Címer

A rend első címere fekete alapon kék balharánt, hullámos pólya volt, a jobb felső sarokban ezüst bástyával, a bal alsóban ezüst kagylóval. (A pólya állítólag az arraezi utat, a bástya Neragrát jelképezte; a kagyló a ves Osoriók címeréből került, Adzone tiszteletére, a rendi címerbe.) Shadonban, még inkább Shadlekben nyilván gúny tárgya lenne ez a címer, amely még a legalapvetőbb szabály sem képes eleget tenni – tudniillik a pólyának ezüst- vagy aranszínűnek kellene lennie -, ám a barbár Felföldön kevesebbet törődnek az efféle ostobaságokkal.

A hatodik ronella-gellai szent háború után, helyállása jutalmául, a rend abban a kitüntetésben részesült, hogy címerpajzsába belefoglalhatta a király kék-arany színeit. Az új címer fekete alapon vörös balharánt hullámos pólya – mindazon lovagok tiszteletére, kik az út védelméért adták vérüket –, a jobb felső sarokban egy kis, kék-arany sávós címerrel, a bal alsóban Neragra szimbólumával, az ezüst bástyával. Ez a címer díszíti a lovagok és fegyvernökök sűrű köpönyegét, illetve az előbbieket pajzsát és mellvértjét is – a családi címerek legfeljebb a rendtagok pecsétgyűrűin láthatóak.

A rend szabályzata

Mint már említve volt, Adzone a shadoni Kék Pajzsos lovagrend statútumát vette át, ám azt a saját szájíze szerint egyes helyeken átdolgozta. Némely epés nyelvű krónikás szerint Adzone, ha nem híres lovag és nagymester, akkor szentéletű szerzetes (ha ugyan nem hírhedt eretnek vagy rablóvezér) lett volna: az átdolgozott szabályzat helyenként jobban emlékeztet egy szerzetesrend regulájára, semmint

egy világi lovagrend statútumára. Csak példaként néhány cikkely, melyeket vagy Adzone maga írt, vagy a nyomdokain a későbbi káptalanok fogadtak el:

„34. Kijelentjük, hogy egyetlen lovagnak sem lehet más tulajdona, mint ruházata, mely nem készülhet drága anyagból, sem nem lehet színeivel vagy fodraival, ékeivel pompázatos; valamint azon tárgyak, amelyekhez méltányolható és érhető érzelmek kötik. Mind a ruhák, mind a tárgyak tekintetében a nagymester szava dönt. A pecsétgyűrű megtartható, de csakis akkor, ha ezüsből vagy nemtelenebb fémről való, és a szükségesnél nem ékeesebb.

Előírjuk továbbá, hogy senki sem tarthat szobájában arannyal vagy ezüsttel ékes, vagy más értékes tárgyakat, nem tarthat a szobája falán vagy földjén drága kárpitokat, és egyáltalán semmit, amit nem a szükségesség vagy a célszerűség diktál, mert a fényűzés, a drága holmik elfordítják a lelket és meggyengítik a testet; kijelentjük még, hogy e szabály éppúgy érvényes a legfiatalabb lovagra, mint a nagymesterre, vagy bárki másra; továbbá hogy ettől csak betegség vagy öregség esetén lehet eltérni, de ekkor is csak a legszükségesebb mértékben.”

„43. Hasonlóképpen megszabjuk, hogy mindenki tartózkodjék a falánkság és az iszákosság bűnétől, mivel lovaghoz méltatlan az efféle asztal melletti vitézkedés; különösen a részegség, mely úgy a lovag, mint a rend becsületén foltot ejt; a rend tagjai mindenkor mértékletesen táplálkozzanak, nem tömjék magukba az ételt, és ne számlálják a fogásokat; az étel legyen egyszerű, ám tápláló, olyan, amely a testet erősíti. Különösen tartózkodni kell a drága, messzi földről hozatott italoktól. A nagymester ugyanannál az asztalnál étkezzék, mint a lovagok, és ugyanazon étel és ital kerüljön az asztalukra, mint a szolgák asztalára.”

„44. Hasonlóképpen előírjuk, hogy senki ne mulatozzék kétes hírű személyek társaságában, legyenek bár azok férfiak vagy asszonyszemélyek, mert ezek rossz híre a velük mutatkozóakra és mulatozókra is átháramlik; továbbá tilos a kocka- és kártyajáték és minden más efféle haszontalanság, amely a lélek ártalmára van; kivétel azonban a tabula-játék, melyről nagyon helyesen állapította meg Szent Jardain, hogy 'pallérozza az elmét, rendjével gyönyörködteti a lelket, és megakadályozza, hogy az a hosszú téli esteken a

tunyaság és restség, vagy más, még súlyosabb vétek felé forduljon.’”

„56. Hasonlóképpen előírjuk, hogy senki közülünk ne viseljen arannyal befuttatott, vagy bármi más módon díszített, sem pedig könnyített páncélt, mert ezek hivalkodásra és udvari magamutogatásra valók csupán, s viselésük éppúgy becsületünk, mint harci felkészültségünk kárára válik.”

„57. Hasonlóképpen előírjuk, hogy senki rendtag ne vegyen részt lovagi tornán vagy mulatságon, mert az effélek egyfelől inkább szolgálnak gögös hivalkodásra és a pompás fegyverzetek bemutatására, mintsem gyakorlásra, és a rend tagjaihoz méltatlan, hogy az emberek előtt bohóckodva forgolódjék; másfelől pedig nem való, hogy egy lovag akár saját testi épségét, akár a rend tulajdonában álló fegyverzetét és háttasát feleslegesen és ok nélkül veszélyeztesse.”

Szervezet

A káptalan – a rendtagok gyűlése – választja és ellenőrzi a rend tisztségviselőit, fogadja be az új lovagokat, és ítélik a legsúlyosabb bűnök esetén; legfontosabb döntéseit a tanács is a káptalan elé bocsátja, akár csak utólag, jóváhagyás végett. A rend statútumának megváltoztatására kizárólag a káptalannak van joga.

A káptalant a nagymester bármikor összehívhatja, de évente egyszer, a rend ünnepnapján mindenképpen meg kell tennie. A neragrai vár káptalantermében tartott gyűlésen a megjelenés kötelező, habár a rendi megbízások vagy a kényszerítő körülmények felmentést adhatnak. A káptalant a nagymester nyitja meg és zárja be, és az az ő elnöklete alatt folyik; a határozatokat a rendi káplán jegyzi fel. A káptalanon bármely lovag szabadon szólhat, az illem és a becsület diktálta határokon belül. A döntést a káptalan közfelkiáltással hozza meg, mert „...amennyiben ily módon nem, csakis szavazatok számlálásával lehet eldönteni egy kérdést, úgy oly nagy a megosztottság a lovagok között, hogy valamely fél álláspontja közel úgyennyi ellenkező rendtársra kényszeríttetne. Távol legyen! Ilyenkor hát addig kell folytatni az érvek tusáját, amíg

valamely fél becsülettel meg nem adja magát a másoknak...” Általában elmondható, hogy törekednek az egyhangú döntésre; néhány esetben, mint például a nagymester megválasztásakor, ez követelmény is.

A tisztségviselőket közvetlen a káptalan választja. A választás mindig határozatlan időre szól, s addig tart, amíg az illető le nem mond (ezt leginkább az idős korba jutott rendtagok teszik, hogy helyükre náluknál fiatalabb, tetterősebb lovagtestvér kerülhessen), vagy a káptalan le nem teszi. A tisztségviselők együtt alkotják a tanácsot, amely a káptalanok között dönt a fontosabb ügyekben.

A rend vezetője a nagymester. Békeidőben a rend irányítója, a tisztségviselők ellenőrzője, háborúban a rend fegyveres erejének parancsnoka. Ő elnököl a tanácsban. Döntéseiben a tanács vagy bármely tisztségviselő ellenkező véleménye nem akadályozza, bár azt meghallgatni és megfontolni köteles; ha rosszul dönt, utólag, a káptalan előtt felel érte. A mindenkori nagymester Neragra grófja és Shadon Birodalom Szent Elster-hágóhoz helyezett határbárója is egyben.

A zászlóhordozó a káptalan által a legvittezebbnek tartott lovag. E poszt hatalommal nem, megtiszteltetéssel annál inkább jár: a zászlóhordozó úgy az étkezéseknél, mint a tanácsban a nagymester jobbán ül, háborúban ő hordozza a rend zászlaját, a rend vagy a nagymester nevében ő áll ki a párviadalokra.

A fegyvermester a rend fegyvereseinek (mind a lovagoknak, mint a közrendűeknek) a vezetője, bár háborúság idején a nagymester alvezére és tanácsadója csupán. Ő irányítja a kiképzést, ő gondoskodik – a kincstárnokkal együtt – a fegyverzetről, mindennemű hadi felszerelésről, a neragrai vár és az útházak védműveinek és falainak állapotáról. Alárendeltjeit a lovagok és a közrendű fegyveresek között egyaránt maga jelöli ki.

Az arraezi rendház vezetője a tanács tagja ugyan, de tisztségéből fogva csak

ritkán jelenik meg a megbeszéléseken. Az ő tiszte gondoskodni az útházak működéséről és az arraezi út karbantartásáról. A városban és annak környékén lévő birtokok gazdálkodását is ő felügyeli.

A kincstárnok végzi talán a legfontosabb és legnehezebb munkát. Ő felügyeli a rend birtokain a gazdálkodást, gondoskodik az adók és a neragrai vám beszedéséről, intézi a bevételeket és a kiadásokat, feltöltve tartja a különféle raktárakat. Legfőbb segítőtje a neragrai várgondnok.

A tanács tagja még két lovag, akiket a káptalan választ, továbbá a káplán, és alkalmanként a neragrai várnagy és a várgondnok. Az utóbbiak nem lovagok, a várnagy és a várgondnok nem is nemes. A káplán a tanács rendes tagja, a tanács és a káptalan jegyzőkönyveinek vezetője. Ő intézi a rend levelezését, és gondoskodik és alárendeltjeik lelki szükségleteiről. A káplánt a nagymester jelöli ki, de a jelölést a káptalannak kell jóváhagynia. A várnagy a közrendű fegyveresek parancsnoka; a fegyvermester egyetértésével a nagymester nevezi ki. A várgondnok az elöljárója mindazoknak, akik Neragránban élnek, de sem nem lovagok, sem nem fegyveresek; emellett az ő dolga gondoskodni a vár ellátásáról. A kincstárnok egyetértésével a nagymester nevezi ki. A várnagy és a várgondnok csak az órájuk tartozó ügyekben jelenhet és szólalhat meg a tanácsban, a döntések meghozatalában nem vehetnek részt.

Jogok, kiváltságok, kötelességek

A nagymesternek, mint Shadon Birodalom határbárójának kötelessége a Hit, a Korona, és különösen a Szent Elster-hágó védelme – habár maguk a lovagok csak a legutóbbit tekintik feladatuknak, a másik kettőt csak annyiban, amennyiben ez a hágó védelmében következik. A rend vállalt kötelessége ugyanez, Neragra, illetve a Neragra és Arraez közötti út védelme. A rend a fejedelem vazullusa, és ha ő hadba szólítja országát, Neragrának 3 lovaggal és 30 gyalogossal vagy íjással kell szolgálnia. A fejedelmi hadjáratok során a neragránus lovagok mindig a Gorranói Bajtársi Testvériség (a tartománynak a Birodalomhoz húzó nemességét összefogó lovagi szerveződés) zászlaja alatt harcolnak.

A „vér adóján” kívül Neragra minden „valóságos és eljövendő, rendes és rendkívüli” királyi vagy fejedelmi adó alól mentességet élvez. A

rend saját jövedelmei után az Egyháznak sem tartozik adót fizetni; további kiváltsága Neragrának, hogy az összes birtokán élők egyházi adóját maga szedheti be, és egy összegben fizetheti be a gorránói Egyház főgondnokának kezébe.

Neragra kötelessége a Szent Elster-hágón átkelő kereskedőktől a vám beszedése (a vám egyébiránt az árufajtától függően egyhuzsonötöd és egyötvened között változik), ezért a beszedett vám egynegyedet megtarthatják. Továbbá, ha valakinél eltítkolt árut találnak, vagy csempészeket fognak, az elkobzott áru kétharmada őket illeti – más kérdés, hogy amióta a rend berendezkedett Neragrában, a csempészet gyakorlatilag teljesen megszűnt.

A nagymester a rend birtokain élők felett teljes bírói hatalommal rendelkezik, miként az arraezi utat igénybe vevő nemtelenek felett is; valamint az esetleges büntetés pénzek teljes egésze, még az egyébként a fejedelemnek járó egyharmad is, a rend ládjába vándorol.

A nagymesternek jogában áll a rendbe felvételt nyert fegyvernököket lovaggá avatni; amennyiben valaki békeességben megválna a rendtől, lovagi címét természetesen megtarthatná. Jogában áll továbbá nemcsak Neragra káplánját szabadon megválasztani, hanem birtokain a templomokba kijelölt papokat visszautasítani. Továbbá joga van menedéket nyújtani a hozzá menekülő, bűnét neki bevalló és bocsánatát kérő gonosztevőknek. Ezek közül az első két joggal gyakorta, az utóbbival még sohasem éltek Neragra urai.

Birtokok

A rend legrégebbi birtoka az az öt, Neragra környéki falu, amelyek már korábban is a várhoz tartoztak. Az újabb földeket nagyrészt adományul kapták, mind a fejedelmektől, mind végrendelkező nemesektől. Nagy ritkán az is előfordult, hogy egy rendtag, fivére és azok esetleges leszármazottai halálával, megörökölte ősei földjét, és azt azonnal felajánlotta a rendnek.

Jelenleg a rendnek tizenkét falu teljesen, további nyolc részben a birtokában van, a kisebb jószágokat nem számítva. A birtokok zöme két nagy tömbben helyezkedik el, Neragra környékén, illetve a Larez-völgy északi felében; ezt az állapotot a rend cseréj útján érte el, értékesebb, de távoli, szórt birtokokat adva a szomszédos földdarabokért.

Ezenkívül Arraez városának közel egynegyede is az övék.

A falvak és a város lakói, felföldi jogszokás szerint, teljesen szabadok, és ha kívánják, bármikor eltávozhatnak. Felföldiek lévén természetesen nem teszik, konok makacssággal ragaszkodnak apáik földjéhez – a faluközösségek errefelé inkább elvéreznek az uraságok elleni harcban, semmint hogy elhagyják otthonaikat. Neragra esetében erre nincs szükség, a rend keménykezü, de igazságos úr, a lovagok betartják az ősi, íratlan szokásokat, sosem követelnek többet, mint ami jog és hagyomány szerint őket megilleti, és nem szólnak bele a faluközösségek belső ügyeibe.

A falvak és az arraeziek elsősorban természetben adóznak, ellátják a rendet étellel, állatokkal, kézműveseik termékeivel. Olvadás után az ő dolguk az arraezi útban és az útiházakban esett károk kijavítása is. A férfiak egy része fegyveres szolgálatot teljesít Neragrában a közösségek nevében; igaz, a rend és a falvak megegyezése értelmében az utóbbiak minden férfi helyett hármat küldenek, akik az év egyharmadában „ingyen”, kétharmadában zsoldért szolgálnak.

A rend birtokain élők mentesek a fejedelmi adók fizetése alól, az egyházi adót azonban fizetniük kell. A szükséges pénzmennyiség beszerzése komoly terhet róna a falvakra, azonban Neragra ebben is segítségükre siet: átveszi a falvak terményfölöslegét, egyben, jobb áron értékesíti, majd az egyházi adót levonva a maradékot visszafizeti a falvak véneinek kezébe.

A rendtagok

A Neragránus Lovagrend lovagjainak létszáma rendszerint ötven és hetven között ingadozik. Évente nyolc-tíz ifjú érkezik Neragra kapujához, ám a zömüket azonnal vissza is fordítják; az alkalmasnak vélt, fegyvernökként befogadott ifjak száma csak ritkán haladja meg a hármat. Ezek közül sem mind jut el a lovaggá avatásig; általánosságban elmondható, hogy évente csak egy-két új taggal gyarapszik a rend.

A káplánok vezette könyveket áttanulmányozva könnyedén meg lehetne határozni azt a hozzávetőlegesen tíz főnemesi és félszáz köznemesi családot, amelyek rendszeresen ideküldik sokadszülött fiaikat – elég például az Osoriókat, Bar-Dienteket, Ulloákat, Dela-Aviákat, Oronezeket, Gealtinéket vagy a Yorna-Vieasokat említeni. Szinte kivétel nélkül mindnek a birtokai Észak-Gorranóban terülnek el, és mind többé-kevésbé a fejedelem pártján áll. Kivételek persze akadnak, mint amilyen a Felföld déli csücskéből érkező, legendás zászlóhordozó, Harnais Atabaler volt, ám ez éppúgy ritka, mint az, hogy valaki már meglett férfiként ölti fel a rend páncélzatát.

A renden belül a származás nem számít, a bárófi, a majdhogynem nyomorgó kisenemes és az elismert fattyú ugyanabban az ellátásban és elbánásban részesül, még a nagymesteri székre is mindüknek ugyanakkora esélye van. A rendtagoknak amúgy is úgy kell tekinteniük egymást, mintha „egyazon anyától születtek volna, s egymásnak legkedvesb atyjafiai lennének”.

Új rendtagok felvétele

„6. Rendünk tagjai közé bárki jelentkezhet, aki ama rendből való, mely mindenkor kiváló hűséggel és bátorsággal ontotta véré a Birodalomért, másszóval nemes apával bír, valamint alkalmas a fegyverzet viselésére és hordozására, továbbá legalább két lovagtestvér javasolja a felvételét.

Ekkortól fegyvernőknek nevezetik, s a rend legjobb hírű lovagjainak keze alatt forgolódik legalább egy esztendőn át, gyarapodván tudásban, fegyverforgatásban, erkölcsben és becsületben ily módon; az egy év leteltével e jó hírű lovagok ajánlatára a tanács elé szólíttatik, melynek tagjai alkalmasságát minden oldalról megvizsgálják, és döntésüket a káptalan elé terjesztik. A káptalanon pedig bármely lovagnak jogában áll véleményét fennhangon kifejtenie, legyen az úgy pártoló, akár tiltakozó. Ha pedig nincs

egyetlen tiltakozás sem ellene, vagy a tiltakozók meggyőzetnek, a fegyvernők a tanács és a káptalan jelenlétében leteszi az esküt a nagymester kezébe, majd pedig fehér ruhában elővezetvén, a káptalan színe előtt a derekára két lovag kardot köt s nyakába a rend címerével pajzsot akaszt. Végül a nagymester térdepléséből felemelve és arcát kétoldalt megcsókolva hangos szóval megnevezi és lovagnak mondja a káptalan előtt.

Amennyiben a káptalan megveti, a fegyvernőknek jogában áll vagy távoznia, vagy maradnia, hogy újabb esztendő elteltével hibáitól immár megtisztulva újfent a tanács elé terjeszthesse kérelmét.

Ha valamely lovag kíván a rendbe belépni, a szabályok tisztelete, de különösen az engedmesség és szerénység gyakorlása végett éppúgy fegyvernökként kell szolgálnia; ha pedig olyan, ki ezidáig nem viselt volna lovagi címet, e szertartással mindenki előtt lovagi címet nyerjen, ahogyan erről a rend privilégiumai is rendelkeznek.”

A tagfelvétel a fenti cikkely szerint történik (mely a „tiltakozási jogot” leszámítva szinte szó szerinti átvétele a Kék Pajzsos rend hasonló cikkelyének), azzal a megszorítással, hogy a fegyvernököket rendszerint csak két-három év elteltével szólítják a káptalan elé.

Kilépés, kitasztás, halál

A rendet bármelyik lovag bármikor otthaghatja – kivéve, ha „valamely szorongattatás, ostrom, háború, kórság vagy más körülmény kényszere folytán a rend nem nélkülözhet egyetlen kardforgatni képes kart sem”. A lovagnak ilyenkor a nagymester és a káplán előtt kell belépéskor tett esküjét visszavonnia; döntését indokolnia nem szükséges, becsületét anélkül is megőrzi. Fegyverzetét és lovát, mint a rend tulajdonát, köteles visszaadnia.

A kitasztás sokkal súlyosabb esemény: ha híre megy, hogy egy lovag becsületén olyan folt esett, amely méltatlanná teszi a lovagi cím viselésére, a nagymester kivizsgálhatja az ügyet, majd a lovagnak a tanács elé kell állnia. Ha nem sikerül tisztáznia magát, az ügyet a káptalan elé viszik, ahol bárki szót emelhet úgy e lovag mellett, mint ellene. Ha itt is bűnösnek bizonyulna, akkor a státútum alapján „lovagi címétől, akár becsületétől és kardjától, mindenki színe előtt megfosztassék, majd daróc

ingben, oldalán fakarddal számarra vagy öszvérré ültessék, úgy, hogy arca hátasa nemtelenebbik felére tekintsen. Így haladjon végig az úton, amelyet viselkedésével meggyalázott, hogy végül Arraez városában, valamely ünneppon megérkezvén, végigvezetve és gyalázatát kikiáltva megcsúfoltassék. Ezután engedjék, hadd menjen, amerre akar; ám rendünk számára mind ő, mint emléke halott legyen!”

Ha egy lovagtestvér meghal, testét teljes fegyverzetben felravatalozzák a kiürített káptalanteremben; napkeltétől napnyugtáig bárki leróhatja előtte tiszteletét. Napnyugtakor visszahozzák a padokat és az asztalokat, úgy, hogy a halott mintegy a főhelyen legyen; a nagymester ilyenkor az legutolsó helyet foglalja el. Egyszerű, szomorú vacsora veszi kezdetét, amikor senki sem szólhat egyetlen szót sem, csak a Halottak Verseit citáló káplán monoton hangja hallható. Éjközépkor hét kiválasztott lovag, a legjobb barátok, egykori bajtársak viszik le a páncélzatától már megfosztott, de karddal még mindig felövezett holttestet az öregtorony alatti katakomba egyik sírfülkéjébe. Ha a halott családja kér, Neragra természetesen kiadja nekik a holttestet, hogy a volt rendtárs ősei földjében, apái mellett pihenhessem meg örökre; ám szívét és kardforgató jobbját ilyenkor is a Neragra alatt temetik el.

Műveltség, vallásosság

Vagy inkább műveletlenség? A Felföldön korántsem számít szokatlannak – sőt inkább általánosnak mondható –, hogy egy nemes képtelen leírni a saját nevét, és ez bizony a rendtagok zöméről is elmondható. Olvasni talán a lovagtestvérek fele tud, a másik fél teljesen illiterátus (a feljegyzések szerint akad ilyen a nagymesterek között is). Igazán műveltet lámpással kell keresni között, talán egykettő, ha akad. Mindazonáltal a rend rendelkezik egy innen-onnan összeszedett, közel harminc kötetes könyvtárral, amely a mindenkori káplán felügyeletére van bízva.

Habár a rend nevében szerepel a „domvikianus” jelző, a shadoni Egyház részéről gyanítják, hogy a rendtagok hitbuzgalma, finoman szólva, nem túlságosan erős. Ennek talán legékesebb bizonyítéka, hogy a rend statútumában egyetlen árva szót nem ejtenek imákról vagy istentiszteletekről. Amikor egynémely túlbuzgó shadoni pap

nekiszégezte e kérdést a nagymesterek egyikének vagy másikának, ők mindig azzal tértek ki, hogy „ez a lovagok lelkiismeretére és káplánunkra van bízva”. Márpedig a rend szabadon választhatja meg káplánját, aki mindig felföldi, s legtöbbször egy lovagtestvér közeli rokona. Azt is vélelmezik, hogy a lovagok egy része, vagy akár a zöme nem vagy nem csak Domvikot, hanem Jedomét vagy Javeát is szolgálja. Ez korántsem meglepő, ismerte a felföldiek lanyha és eretnokségbe hajló vallásosságát (legalábbis a shadoniak szerint); mindenesetre a káplánok mindenkor a leghatározottabban visszautasították a gyanúsítást. Azonban, minthogy a rend kipróbáltan király- és Birodalomhű, az Egyház feleslegesnek, sőt felelőtlennek tart bármiféle komolyabb vizsgálatot vagy nyomásgyakorlást. Elvégre a barbár és félpogány Felföldön ennél sokkalta súlyosabb kompromisszumokra is rákényszerülnek nap mint nap...

A lovagok fegyverzete

A lovagok és fegyvernökök teljes fegyverzetét, felszerelését és hatásait – a méltányolható egyéni kívánságok figyelembevételével – a rend biztosítja. A lovagok testi épsége és harckészsége mindenek felett való: így, bár úgy Neragrában, mint Arraez városában élnek fegyver- és páncélkovácsok, rájuk csak a javítás és karbantartás felelősségteljes, mindazonáltal kevesebb mesterségbeli tudást igénylő munkáját bízzák, a vérteteket, fegyvereket a messze földön híres shadoni mesterektől hozatják, természetesen súlyos aranyakért.

Neragra fegyvertermeiben csakis valódi harci vérteteket találni, hiszen a lovagtestvérek számára tornapáncél felesleges és nevetséges, a díszpáncél egyenesen megvetett dolog. Mivel a lovagok, kis túlzással, majdnem minden éberem töltött percükben harcolnak, őrzáratoznak vagy gyakorolnak, és nem engedhetik meg maguknak, hogy málhás lovon vagy szekéren hozassák maguk után páncélzatuk kényelmetlenebb darabjait, tartózkodnak a legnehezebb vértfajtáktól. Leginkább félvérteteket, vagy kar- és vállvasakkal kiegészített mell- és hátpáncélokot viselnek.

Sisakjuk, páncélzatuk teljesen dísztelen, porszürkére festett; a mellvértéken, a szív fölött, miként a baljukra csatolt pajzsukon, a rend címerét viselik.

A neragránus lovagok által használt hosszú szőrű, kissé aránytalan, gyakran kifejezetten csúf lovak sokhelyütt köznevetség tárgyai lennének, ám ez lovasaikat a legkevésbé sem érdekli. Számukra fontosabbak e lovak erényei: a robosztus termet, az erős csontozat, a biztos léptek, a szívósság, az igénytelenség. Ami azt illeti, a neragrai hegyvidéken, a rossz, köves ösvényeken, hóban-fagyban nem is lehetne boldogulni másféle lovakkal. Ezeknek a „nagyranőtt öszvéreknek” csúfolt állatoknak legnagyobb hibájuk – a lovagok szempontjából – lomhaságuk és szelídségük; épp ezért a neragraiak gyakorta jobban is szeretnek gyalog vagy várfalon harcolni, mint lóháton.

A rend fegyveres ereje

A lovagokon túl a rend vagy másfélszáz közrendű fegyverforgatóval is rendelkezik, számszerűjászokkal és lándzsásokkal vegyest. Mintegy kéttucatnyian állandóan az arraezi rendházban tartózkodnak, az útiházak mindegyikében is laknak hárman-négyen; a többiek, ha éppen nem magukban vagy nagyobb csapatban, lovagot, lovagokat kísérve őrjáratoznak, úgy Neragrában tartózkodnak, a várnagy keze és botja alatt.

E fegyveresek mind a Neragrához tartozó falvakból érkeznek: büszkék és makacsok, bátrak és harciasak, szívósak és állhatatosak – egyszóval kiváló harcosok. Noha zárt alakzatban bizonyára alulmaradnának a shadoni talpasok négyszögei ellen, kis egységekben, az ismerős, otthoni hegyek között már kevésbé könnyen legyőzhetőek. Kiképzésük, felszereltségük messze felülmúlja az átlagos felföldi közrendű harcosét: az előbbi a hosszú, szolgálatban töltött időnek és kiképzőik fanatizmusának, az utóbbi a rend ezirányú nagylelkűségének köszönhető.

A katonák szülőfalvaik szerint tömörülnek tizedekbe, és tíznagyaikat is maguk választják – még akkor is, ha hivatalosan a fegyvermester nevezi ki azokat a várnagy javaslata alapján. A szabályzat, különösen annak puritán életvitelt előíró része rájuk kevésbé vonatkozik; ennek ellenére elmondható, hogy – akár félelemből, akár mert önkéntelen is a lovagok példáját követik, de leginkább talán büszkeségből – sem békében, sem háborúban nem hoznak szégyent Neragra.

Az Út

A Neragra és Arraez közötti távolság a térképeken mérve alig több ötven mérföldnél; az út azonban, a sok kanyar és kaptató miatt, legalább másfélszer ilyen hosszú. A királyi futárok úgy másfél nap alatt lovagolnak végig rajta, az utazók többsége azonban – attól függően, hogy Shadonból jövet ereszkedik-e le, vagy visszafelé kapaszkodik-e fel a hágóhoz – négy-hét napot is kénytelen rászanni ugyanerre. Noha egy belső-shadoni vagy a Gályák tengerének partján futó úthoz képest szinte néptelennek számít, olvadástól az első hóesésig a legforgalmasabb felföldi utak egyike, a Birodalmat Gorranóval összekötő legfontosabb útóer.

Ez az az útszakasz, amelynek karbantartásáról és védelméről Neragra gondoskodni köteles. A lovagok építették azt a hat, egymástól 10-12 mérföldre álló útiházat is, amelyek menedéket és éjszakai szállást nyújtanak az utazóknak. Ezek az útiházak valójában – még felföldi mérték szerint is – erődített udvarházak, amelyek mindegyike a vastag, erődzerű falak mögött akár félszáz utazónak is kényelmes szállást tud biztosítani, úgy a kisebb szobákban, mint a nagyobb közös helyiségekben. Az útiházakat bárki egy (illetve betegség, rossz idő, más hasonló okok esetén több) éjszakára ingyen igénybe veheti, sem a szállásért, sem a meleg ételért, sem állatai ellátásáért nem kell fizetnie; a szokás azonban kötelezi a módosabbakat, nemeseket, kereskedőket, hogy útjuk végeztével, akár Neragrában, akár Arraezben, egy kisebb összegű adományt tegyenek a „szegény utazók ellátására”.

Az útiházak védelmét, valamint minimális mértékben a szolgai teendőket mindenütt a rend három-négy közrendű fegyverese végzi; az ételmezésről és a betegápolásról pedig két-két aguedisa gondoskodik. Arraez városában áll az aguedisák, azaz a Szent Aguedáról nevezett szegény

fogadalmas nővérek egyik legjelentősebb rendháza, amelynek fenntartása, a gorranói Egyház és a rend megállapodása értelmében, Neragra feladata. Cserében az elsősorban betegápolással, szegénykonyhák és árvaházak fenntartásával foglalkozó nővérek elküldik az útiházakba rendtagjaikat (a rágalmazó szóbeszéd elkerülése végett ezek mindig az legidősebb aguedisák közül kerülnek ki).

Az úton és környékén folyamatosan őrzőjáratok cirkálnak; ha pedig, ahogy ez gyakorta megesik, az utazók bevárják egymást, és csak nagyobb csoportban indulnak útnak, úgy Neragra ad melléjük ingyenes kíséretet. A tanács alkalmanként engedélyezheti, hogy egy-két lovag Arraezen túl, legfeljebb egyheti járóföldre lovagoljon, akár különleges jóindulatból, akár, gazdagabb kereskedők esetén, jó pénzért. A lovagok és kísérő fegyvereseik „bérbevétele” drága mulatság, jóval drágább, mint a shadoni vagy helyi fegyveresek felfogadása, ám az ő megbízhatóságukhoz a leghalványabb kétség sem férhet.

Az arraezi út mindenképpen az egyik legbiztonságosabb útszakasz, nem csupán a Felföldön, hanem az egész Birodalomban, emberemlékezet óta nem volt rajta rablótámadás, de még a tolvajlás és más efféle is rendkívül ritka. A neragraiak ugyanis irigylésre méltó hatékonysággal derítik fel a bűntetteket, kerítik kézre, kényszerítik vallomásra a bűnösöket; kíméletlen igazságszolgáltatásukról pedig számos igaz vagy igaznak vélt történet kering Gorranóban (mint például arról a lovagról, aki saját lovát adta át egy elcsigázott fiatalasszonynak és kisgyermekének, majd utóbb, mikor a fiút az útiházban lopáson kapta, maga vágta le a gyermek jobbját, a felbujtó anya nyelvét pedig kitepette). Minden útiház mellett áll egy bitó, néha az elrettentésül rajta hagyott holttesttel; de még az olyan bocsánatos vétkekért is, mint például a kártyajáték vagy a hangos, részeg mulatozás, amelyért másutt legfeljebb dorgálás jár, a lovagok félholtra botoztatják a vétkeket. Nem csoda, hogy a haramiák, tolvajok, latrok, szajhák, csavargók és más efféle népek messze elkerülik ezt a vidéket, a többi utazó pedig, ha néha kényszeredetten is, de „istennek tetsző életre” adja magát.

A rend hírneve

Hogy a shadoni lovagok lekezelő megvetéssel tekintenek a neragránusokra, azon nincs mint csodálkozni, hiszen ugyanez a véleményük minden felföldi lovagról. Ráadásul a neragránusok sosem vesznek részt lovagi játékokon, a hátslovaik pedig, különösen a büszke shadoni csataménekkal összevetve, egyenesen nevetségesek. Ám a neragraiak puritán, szinte aszketikus életmódja nemszeretett tükröt tart a mulatozó, hivalkodó lovagok elé. A felföldi nemesség körében inkább a rokonság és a pártállás számít, a Shadonhoz húzó északi famíliák körében tisztelik, néha már csodálják, az ellenpárt képviselői olykor gyűlölik a neragraikat; a rend becsületét azonban senki sem vonhatja kétségbe.

Ami a közrendűeket, az utazókat illeti, ők tisztelik, de félik is az arraezi út lovagjait. Bár mindenki tudja, hogy aki betartja a törvényeket és a szabályokat, annak nem esik bántódása, mégis úgy érzik, bármikor lesújthat rájuk a lovagok kíméletlen igazságossága. Ahogy a helyi mondás tartja: „A kereskedő kétszer lélegez fel: egyszer, amikor meglátja a neragraikat, és másodjára, mikor azok eltűnnek a szeme elől.” Jórészt e félelem táplálja azokat a különféle mendemondákat, sőt rágalmakat, amelyek Gorranóban szélteben-hosszában hallhatóak a lovagokról.

„...Még utam letelején, alighogy Urunk dicsőségének fényéből átléptem a tudatlanság vidékére, megpihentem Neragrában, s lovagjai kíséretében tettem meg utam a fejedelem városáig, ám csak jóval később tettem vizsgálódásom tárgyává e rendet, mikoron más ügyek közepette többféle furcsa szóbeszéd jutott el hozzám. Óvatosan sok embernek, bölcseneknek s balgáknak egyaránt kitudakoltam a véleményét, minthogy 'a jámborság igazsága a balgáé', s mindezt egybevettem az írások bizonyosságaival is. Végül a keserű és kegyetlen üldöztetéstől megmenekedve közel egy hónapot pihentem az oltalmazó falak között, alaposan körbevizsgálva mindent, mikor erre már erőmből telt. A lovagok hívös, ám mégiscsak szívélyes vendéglátónak bizonyultak, semminémű akadályt nem gördítve elém, habár

nem voltak segítségemre sem jobban, mint ellenemre.

A híresztelések egynémelyike kétségbevonhatatlanul csak ostoba szóbeszéd, amelyek már a hallás idején komoly kételyeket ébresztettek bennem, és egyáltalán nem állták ki a tények próbáját, miként 'a tűz próbája az, amely elválasztja az aranyat a hamistól'. Arra, hogy a lovagok nem öregszenek, vagy hogy akarataik szerint bukkannak fel bárhol az út mentén, kár is a szót vesztegetni. Az afféle gyalázatos és rút rágalmakban pedig, miszerint Shadonból titokban idehozott asszonyszemélyekkel, sőt – Domvik bocsásson meg! – egymással élnének kicsapongó módon, és más hasonló, bár kevésbé szörnyű mocskolódásokban, melyekkel az irigység és a félelem vádolja őket, az igazságnak a legkisebb szikrája sincs. 'Gonoszul szóltak rólam, s a fejükre hull majd vissza.'

Ugyanakkor egynémely dolgok, mégha a szóbeszéd a valóságot el is torzítja, kétségkívül igaznak tűnnek. Vallom, hogy a neragrai lovagok jobban bírják a fáradalmat és a nélkülözést, mintsem az hihető lenne; hogy bár e hideg és széljárta helyen, vastag kőfalak mögött élnek, s más oly körülmények között, melyek a köszvénynek s rokonságának igencsak kedveznek, mégis az idősb lovagok is kiválóan viselik magukat, s halálukat hirtelen és gyors, nem pedig hosszú és fájdalmas betegség előzi meg. A szemük, mely alkalmasint oly könyörtelennek mutatja őket, mint a legmegátalkodottabb és legvadabb eretnekeket, idő múltával szürkére színeződik – ugyan, miféle magyarázat adható erre? Az pedig ugyan mennyire hihető, bár igaznak tűnik, hogy emberöltők óta egyetlen lovag sem fordított hátat, sem önként, sem kényszerből esküjének? Miféle kötelességtudat ez – vagy miért akadályozzák meg mindenáron a rend elhagyását?

S bár más furcsaságokra nincs bizonyosságom, mégsem tudom elutasítani őket: hogy a lovagok asztalára kerülő kenyérbe az út porát szórják, hogy bár a tél

beálltától az olvadásig majdhogynem bezárva élnek, a lélek és a test unalma nem fordítja őket vétkek és bűnök felé.

Némelyek tudni vélik, hogy a neragraiak paktumot kötöttek volna valamiféle meg-nem-nevezett hatalommal, bár e hatalom mibenlétéről igencsak megosztottak, a legszentebbtől egész a legszentségtelenebbekig. Hogy e paktum igaz vagy sem, nem tudom, azt azonban a leghatározottabban állíthatom, hogy Neragra nincs semmiféle démonikus befolyás alatt, ideértve a Gonosznak a Felföldön honos más fajtáit is, hiszen 'számolatlanok a sötétség seregei, és gögjiük az egeket ostromolja' – ha mást talán igen, ezt semmiképp sem rejthették volna el előlem, ahogy az évszázadok alatt sem maradhatott volna titokban. Az is elképzelhetetlen, hogy Urunk valamely kisebb angyalától nyernék erejüket, hiszen ezt hitbuzgalmuk tunyasága, vallásosságuk megromlott volta nyilvánvalóan meggátolja. E lovagok még a legalapvetőbb imákat sem ismerik rendesen, káplánjaik tudásbeli hiányosságairól nem is szólva – hogyan is gondolhatná bárki is, hogy Urunk valamely angyala képében segítséget nyújtana nekik!

Ám a bölcs tudja, hogy számtalan és sokféle köztes lény van, amelyek elfordultak Urunk világossága elől, s különösen sok a godoni árnyistenek földjén. Neragra ősi, mágikus erők központja volt, és részben mindmáig az; ahogy az is bizonyos, hogy a Birodalom előtt időkben, amikor a Rettenet Földje először küldte rohamra seregeit, ez volt a menekülők egyik legfontosabb útvonala a biztonságos észak felé. A tévelygők ne igyekeztek volna biztosítani a hágót? Megidézhettek egy nagyhatalmú lényt, hogy őrködjék az átkelők felett, kinek kötelei máig nem foszlottak szét – és mi van, ha felébredve, céljára emlékezve, új játékszeréül választotta a lovagokat?

Alagútrendszer húzódik meg Neragra alatt, őszibb, mint az öregtorony kötőmbjei; s bár látszatra mélysége csekély, és kiterjedésre sem hatalmas, meglehet, hogy bonyolultsága elrejtje a kutató szem elől a valóságot. Ugyan a lovagok készséggel járták be velem együtt, vittek el minden folyosóra és kanyarulathoz, tisztelettel fejet hajtva a sírkamrákban fekvő maradványok előtt, tudom, ez nem több, mint hogy mindent láttam, mit mutatni szándékoztak nekem. S bár szolgálóimtól kísérve egyedül is szabadon járhattam a torony alatti járatokat, semmire nem lelve, mégis úgy érzem, a

lovagok előzékenysége, a káplán hamis alázatossága rejtett gúnyt sugallt. Ki mondhatná meg, mi rejtőzik a valódi mélységekben, miféle alattomos hatalom itatja át Neragra gyökereit?...”

2006.07.26.

Szerző: Thaur

Forrás: LFG.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely

